

рятъ мѣховетѣ си, и топенето на снѣга спира. Значи, възвишенитѣ сжщества се ползватъ отъ енергията на по-низкостоещитѣ отъ тѣхъ сжщества. По сжщия начинъ и хората могатъ да използватъ енергията на по-низкостоещи отъ тѣхъ сжщества, безъ да питатъ, защо свѣтътъ е създаденъ по този, а не по-другъ начинъ. Вие трѣбва да приемете, че така, както свѣтътъ е създаденъ, е най-правилниятъ начинъ на създаване. Приемете това като аксиома. Тѣй щото, дойдете ли до въпроса, що е свѣтътъ, що е животътъ, ще знаете, че това сж аксиоми, които не се доказватъ. Че живѣе човѣкъ, това е аксиома. Кой може да докаже, че човѣкъ живѣе? — Никой другъ, освенъ самиятъ човѣкъ. Нѣкой ученъ доказва, че човѣкъ живѣе. Другъ ученъ доказва, че човѣкъ умира. Първиятъ ученъ, който доказва, че човѣкъ живѣе, е опиталъ нѣщата. Той знае, че човѣкъ живѣе и на този, и на онзи свѣтъ. Вториятъ ученъ, който доказва, че човѣкъ умира, нѣма опитностъ, не разбира живота въ неговата цѣлокупностъ. Отъ това, че умрѣлиятъ не се движи, не говори, той сжди, че е умрѣлъ. Въ сжщностъ, това, което умира, не е истинскиятъ човѣкъ. Това е временното, преходното въ човѣка — неговата дреха, която може да се облича и съблича. Въ доказателствата си, тия двама учени мязатъ на хора, които спорятъ, дали дадена круша е сладка, или не. Първиятъ е вкусилъ кру-